Το κίνημα των Τεμπών δεν έχει ιδιοκτήτες, δεν έχει αντιπροσώπους.

Όσοι παρέκαμψαν την κομματική ιδιοτέλεια και βγήκανε μπροστά και στους δρόμους για την ανάδειξη της συγκάλυψης και για την δίωξη όλων των υπευθύνων του εγκλήματος (πολιτικών, διοικητικών, ιδιοκτητών), είναι αναπόσπαστα μέρη αυτού του κινήματος και αυτού του αγώνα και μόνο ως τέτοια μπορούν να εκληφθούν. Ιδιαίτερα όσοι έχασαν τους δικούς τους είχαν και έχουν έναν ιδιαίτερο λόγο σε αυτήν την κοινωνική κίνηση αλλά όχι και τον αποκλειστικό.

Και για να εξηγούμαστε:

Το κίνημα των Τεμπών ήταν ένα μοίρασμα, μία αυθόρμητη συμμετοχή ενάντια στην βαναυσότητα, τα ψέματα, την συγκάλυψη, την σκύλευση των θυμάτων και την καθολική απαξίωση των συγγενών τους.

Θυμόμαστε καλά αυτήν την αυθόρμητη συμμετοχή του κόσμου τις αμέσως επόμενες ώρες μετά το έγκλημα και τις πορείες της επόμενης μέρας, χωρίς να περιμένει κανένας καμία ιδιαίτερη παρότρυνση. Και αυτό γιατί ένιωσαν πως αυτοί που άφησαν την τελευταία τους πνοή, αλλά και αυτοί που επέζησαν με σωματικά και ψυχικά τραύματα, ήταν ένα κομμάτι από την ίδια τους την ύπαρξη. Ήταν μία αυθόρμητη ταύτιση με την ορμή της οργής και της αλληλεγγύης.

Αυτός ο ίδιος ο κόσμος είναι που έδωσε το κίνητρο και στους συγγενείς προκειμένου να αναλάβουν άμεση δράση και να βγουν μπροστά και ορισμένοι από αυτούς να οργανωθούν σε σύλλογο. Ό,τι ακολούθησε από εκείνη τη μέρα μέχρι πρόσφατα, βγήκε από πολλές πρωτοβουλίες πολλών συλλογικοτήτων που άπλωναν την κραυγή και την οργή ενάντια στο κράτος-δολοφόνο, που μας θεωρεί αναλώσιμους και πως οι ζωές μας δεν μετράνε, όχι μόνο

μπροστά στα κέρδη, αλλά και μπροστά σε μία καρέκλα εξουσίας.

Όλες αυτές οι πρωτοβουλίες των από τα κάτω μπορεί να είχαν μία πολύμορφη πολιτική και κοινωνική αναφορά, αλλά ένα πράγμα δεν είχαν, το σκοτάδι της συντηρητικής και αντιδραστικής ατζέντας.

Ανάμεσα σε αυτές τις πρωτοβουλίες ήταν και αυτή του περιοδικού Βαβυλωνία στο Αγρίνιο, όπου μία από τις ομιλήτριες ήταν η ίδια η Μαρία Καρυστιανού. Μέχρι εκείνη τη χρονική στιγμή, αλλά και μετέπειτα, η συμμετοχή της στο να κρατηθεί η υπόθεση των Τεμπών ζωντανή υπήρξε αναμφίβολα κεντρική.

”Οι μανάδες έχουν δίκιο”, έτσι ανοίξαμε την εκδήλωση στο κατάμεστο Παπαστράτειο.

“Οι μανάδες έχουν δίκιο όταν απαιτούν δικαιοσύνη. Όταν κατηγορούν τους ισχυρούς ότι φέρνουν το δίκιο στα δικά τους μέτρα. Όταν αντιτίθενται σε εκείνους που διαστρεβλώνουν την αλήθεια, σε εκείνους που διαβάλλουν όσους και όσες αμφισβητούν την παντοδυναμία τους. Το δίκιο των μανάδων δεν μπορεί να παραχωθεί όμως. Η δύναμή του δεν οφείλεται σε κάποιο συσχετισμό δυνάμεων, αλλά αντλεί από μια βαθιά πηγή, την ίδια τη ζωή. Τη ζωή ως αξίωση συλλογικής αξιοπρέπειας και όχι μόνο ως βιολογικό φαινόμενο. Τη ζωή ως αξίωση ελευθερίας και ισότητας ανάμεσα σε εκείνους και εκείνες που την φέρουν. Τη ζωή ως προϋπόθεση κάθε αγώνα για μια χειραφετημένη κοινωνία.”(Απόσπασμα από το κείμενο του Σταύρου Σταυρίδη).Οι μανάδες έχουν δίκιο όσο αποκρούουν με το πάθος τους την πολιτική της εξουσίας, την θανατοπολιτική των ισχυρών. Όταν δεν μπαίνουν στα χωράφια τους με τους δικούς τους κανόνες, αλλά τα οργώνουν για να αναδυθεί η αξιοβίωτη ζωή.

Οι θέσεις και οι απόψεις της Μαρίας Καρυστιανού, αλλά και αρκετών συγγενών ισορροπούσαν στη δημόσια σφαίρα, με την δυναμική παρέμβαση του ίδιου του ζωντανού κινήματος που βγήκε στους δρόμους και που με τις πρωτοβουλίες, τις εκδηλώσεις και τις διαδηλώσεις, κρατούσε ζωντανό το ζήτημα στον δημόσιο χώρο και στον δημόσιο λόγο. Αυτή η ώσμωση παρουσία των συγγενών

άνοιγε πόρτα για μία άλλη προοπτική.

Όμως σήμερα η Μαρία Καρυστιανού είναι “η μάνα των Τεμπών” σε καθοδική τροχιά από κοινωνική αδράνεια κι όχι από κοινωνική ορμή. Επίσης είναι γνωστό ότι το παρελθόν που τρέφει το παρόν έχει κοντά ποδάρια. Δεν υπήρξε κάποια μετάλλαξή της, αλλά ολική αποδέσμευση της ίδιας από αυτό το ζωντανό κίνημα, για αυτό κάθε ισορροπία μαζί του έπαψε να έχει νόημα.

Η ίδια πήρε την πρωτοβουλία να καταθέσει αυτό το” διαζύγιο” και δεν άργησε να εισπράττει “αγωγές” , αλλά και εύσημα. Η θρησκευτική χροιά του “κοινού καλού” δημιούργησε κιόλας το πρώτο σχίσμα και έπεται συνέχεια. Ο πόλεμος με το σύστημα εξουσίας τρέφεται από τις αντιπαλότητες που αναγνωρίζουν την βασική του αρχή, πως δεν υπάρχει εναλλακτική πέρα από αυτό. Το είχαμε εξάλλου τονίσει και σε άλλους από το ’15 αφού τους καλωσορίζαμε στην κόλαση της εξουσίας, πώς το κράτος δεν το καταλαμβάνεις, σε καταλαμβάνει. Επειδή κάθε επίδοξος ηγέτης εφευρίσκει και ένα κίνημα ή αναφέρεται (δικαίως ή αδίκως) σε ένα κίνημα, ας ξεκαθαρίσουμε ένα πράγμα για άλλη μία φορά.

Όταν τα κινήματα παράγουν τον ανθρωπολογικό τύπο του ψηφοφόρου και όχι αυτόν του αυτεξούσιου και συλλογικού ανθρώπου, τότε οι δρόμοι αδειάζουν και μαζί τους αδειάζει και το νόημα που τα γέννησε. Από ‘κει και πέρα το λόγο τον έχει η ανάθεση και ο μεσσιανισμός δηλαδή ο κινηματικός θάνατος και η επιβράβευση των ειδικών της εξουσίας.

Το υπό αναγγελία κόμμα της Μαρίας Καρυστιανού , έχει επισκιάσει αμετάκλητα την “μάνα”, γιατί ο δημόσιος λόγος που εκφέρει κεντρίζει άλλα αντανακλαστικά πού την καθιστούν εξ ορισμού και με ευθύνη της, μέρος της συστημικής αντιπαράθεσης και μάλιστα στην άκρη της αντιδραστικής εκδοχής της.

Η ειρωνεία είναι πώς η ιδρυτική διακήρυξη του συλλόγου στον οποίον διατέλεσε πρόεδρος είχε ως προϋπόθεση όχι μόνο την συμμετοχή αλλά και την απεύθυνση, πέραν των κόμματων. Αλλά όπως είναι γνωστό από την εποχή του Κικέρωνα ”o tembora o

mores”. Αυτή η συνεισφορά δεν είναι ακίνδυνη και αμελητέα όπως οι κοινοτοπίες περί σοφών κλπ .

Με τις εθνικιστικές κορώνες για τα ταραγμένα νερά του Αιγαίου, το ζήτημα των αμβλώσεων και όσα είπε για τους μετανάστες είτε σαν “εισβολή” είτε σαν “εισβολείς”, άνοιξε πόρτα στον δημόσιο λόγο για την ακροδεξιά ρητορική, σε μία εποχή που ή διάλυση του συλλογικού τείνει να εξορίσει το νόημα της αλληλεγγύης, της ισότητας, της δικαιοσύνης και εν τέλει της ανθρώπινης χειραφετητικής δημιουργίας.

Δεν βρέθηκε κανένας “σοφός” να της επισημάνει πως οι αμβλώσεις απαντήθηκαν με το αίμα και τη ζωή γυναικών και με τους αγώνες του γυναικείου κινήματος εδώ και δεκαετίες; Πως ο εθνικισμός έχει οδηγήσει σε τραγωδίες ειδικά εδώ στην Ελλάδα;

Πως όταν μιλάς για “εισβολή” ή “εισβολείς”, νομιμοποιείς σε βάρος των απόκληρων αυτού του πλανήτη το καθεστώς εξαίρεσης για το δικαίωμα ύπαρξής τους, το ίδιο καθεστώς που δολοφόνησε τους 57, και αυτό χωρίς καμία παρεξήγηση ή παρερμηνεία;

Υπάρχουν κι άλλες υπάρξεις που έχασαν τα παιδιά τους, που χάθηκαν και οι ίδιες στον υγρό τάφο του Αιγαίου γιατί σπάγαν τα σύνορα για λίγες ανάσες ελευθερίας. Φαίνεται επίσης πώς για την “σοφία των σοφών”, η ύπαρξη ή μη των βίντεο, έχει άλλη διαβάθμιση στην σήραγγα των Τεμπών και άλλη στην θάλασσα της Χίου.

Τέλος, αν στην ιστορία των αγώνων της Λατινικής Αμερικής αναδύθηκε η θεολογία της απελευθέρωσης, στην Ελλάδα ο θεός έχει διαλέξει προ πολλού την άλλη πλευρά.

Τι είναι αυτό που μένει; Να κρατήσουμε όρθια την οργή που γίνεται συνείδηση και αντίσταση. Η υπόθεση των Τεμπών ανήκει σε όλους εκείνους που είδαν το κρατικό έγκλημα και το γείωσαν στο δρόμο.

Ξέρουμε πως ο δρόμος έχει πολλές εκδοχές ακόμη και αντιδραστικές, για αυτό δεν εξασφαλίζει την προοπτική της

απελευθέρωσης, αποτελεί όμως προϋπόθεση της. Έχουμε κάθε λόγο να επιμείνουμε πώς η μάχη θα δοθεί στον δημόσιο χώρο εκεί που η κοινωνική δικαιοσύνη με όρους ισότητας και χειραφέτησης διεκδικεί το μερτικό της, ενάντια στους εχθρούς της και ενάντια στην ανάθεση και τους σωτήρες.

Αγώνας μέχρι τέλους.

Συντακτική Ομάδα Βαβυλωνίας